

השבועון הגרמני „שטרן“ מתמודד עם השואה

בן זה היה!

כן, הייתי פחדני מדי ו" בוידוי ראשי של השבועון הגרמני שטרן, את מאמרו הראשי על הקרנת הסידרה שואה. הסידרה — הנקראת גם בגרמנית בשמה האנגלי הולוקוסט, מסני שהגרמנים לא טבעו מילה משלהם לתהליך שהנאצים קראו לו "הפיתרון הסופי" — פגעה בעם הגרמני כמו אגרוף בין העיניים. מעולם לא הצליחה סידרה טלוויזיונית לחולל מהפך כזה בנפשו של עם שלם.

גליון שטרן, שמאורע גרמני זה עומד במרכזו, ניסה להתמודד עם המהפך. מבחינה זו, הוא אופייני למה שהתחולל בציבור הגרמני כולו. כיצד עמד בכך? השער הוא נייטראלי. מופיע בו תצלום שצולם ממסך הטלוויזיה: מגן-דיוד של כיתכתנס נשרף בלילה בדולח. הכותרת: "הולוקוסט — האם סרט זה היה צריך להיות?"

אולם תוכן הגליון רחוק מלהיות נייטרלי. ראלי הוא נפתח בתצלום-ענק, בלתי-ידוע עד כה, של אנשי ס"ס, העומדים בין ערי מות של גויות יהודיות באוקראינה. איש ס"ס יורה באשה, שעדיין לא מתה. הכותב

עמודי הפתיחה של הכתבה אין מילה לשואה

השער של „שטרן“

„האם סרט זה צריך להיות?“

מיפלצתית שנראתה על המסך. בפעם הראשונה גם הבינו, כי לא היה הבדל בין ההורים במערב וההורים במזרח, ושכולם אשמים. לעומת זאת, לא התעניינו בני 20 ופחות בסידרה. ההטפה הקומוניסטית הי מתמדת הקהתה את חשיהם, ואין הם רוצים לשמוע דבר על פוליטיקה.

אחד העורכים מנסה להסביר מדוע לא התמודדה גרמניה עד כה עם העבר שלה. התיזה הפסיכולוגית שלו: אדם מחפש רי פסיכולוגי כאשר הוא סובל מהרגשת

„הרוצחים קוברים את הקורבנות“ וזה שאר „אנשים הגונים“

„הם לא ראו, אך הם שמעו“ לבצע רצח המוני

אשמה, שאינה מאפשרת לו לתפקד, או כשהוא סובל במגעיו עם העולם סביבו. בגרמניה זה לא קרה. הפלא הכלכלי, וההתייכרות המהירה עם המנצחים. מנעו מן הגרמני את הסבל הנפשי של הרגשת האשמה. היה נעים וקל יותר להדחיק את הזכרונות, מאשר להתמודד עימם. עתה, כך נראה, בא הרגע הפסיכולוגי. בכל רחבי גרמניה, המערבית והמזרחית, שואלים בני 25 עד 45 את הוריהם: איך זה יכול היה לקרות? האם לא ידעתם? מה עשיתם אז?

תיהם של עדים בישראל, במישפט של זוג זקנים גרמניים. שהיו אחראים בצעירותם להשמדת היהודים במחוז מסויים בפולין. כתבה אחרת מוקדשת לגרמני-נוצרי, ש ביקש לשמור על עילום-שמו, מפני שהם מאיימים שוב באלימות. האיש נכלא בי מחנה-ריכוז כסוציאליסט. מתאר כעוד ראייה את השמדת היהודים באושוויץ. פרק מעניין מוקדש להשפעת השואה בגרמניה המזרחית, שם נקלטו שידורי ה טלוויזיה המערב-גרמנית. בניגוד למערב, לא העלים המזרח מעולם את העבר הנאי צי. מכיון שראשי המיטר המזרחי היו קומוניסטים, שנרדפו בעצמם על-ידי הנא צים כמו היהודים, לא היתה להם בעיה נפשית. פישעי הנאצים נלמדו בבית-הספר. ובכל זאת: הסרט גרם זעזוע כביר בדור של גילאי 25 עד 45. העובדות היבשות, שלמדו בבית-הספר, לא דמו לתועבה הי

ילדה. הכותרת: „אם רוצה להגן על ילדה גם במוות“. להסברת התמונה מציין העיתון שהס"ס לא רצח רק במטחי-מקלע, כמו בסרט, אלא גם ביחידות. היורים קיבלו עבור משימה זו תוספת של קפה, משקה חריף וסיגריות. בעמודים הבאים: תמונה מפורסמת של תיומורת מחנה-הריכוז המנגנת שיריילדים עליו, בהובילה לגרדום אסיר שניסה ל ברוח. אחרי-כך: תמונה של שומרים ושומרות במחנה-הריכוז ברגן-בלזן, ליד האנובר, ש נאלצו על-ידי הבריטים לקבור את המוני המתים, מייד אחרי הכיבוש. שטרן הקדיש שישה עמודים לסקירת הפעולות האנטי-יהודיות, החוקים והתקנות, בשנים הראשונות אחרי עליית הנאצים ל שילטון. יתכן שציטוט יבש זה מועזע מכל. כתב השבועון מתאר את גביית עדויות

רת: „כך זה היה!“ לאחר מכן: תצלום של יהודים, גבר, אשה ושני ילדיהם, הבורחים מן העיר ממל, אחרי כניסת הנאצים אליה ב-1939. אנשי ס"ס (פלוגות-הסער) מסתכלים ומחיי כים. הכותרת: „איך לא ידעו?“ בעמודים הבאים: תמונה של הדינריך הימלר, ראש הס"ס, ולידה מובאה מדב ריו שנתפרסמו רק אחרי המלחמה. בנואם לאנשיו דיבר הימלר על השמדת היהודים שיבא את אנשיו על כי ביצעו הרג המוני „ונשארו אנשים הגונים“. ואיים במוות על כל איש ס"ס שיגנוב אפילו מארק אחד, או סיגריה אחת, מרכוש היהודים. הכותרת: מדברי הימלר: „זה (רצח היהודים) הוא דף של תהילה, שלא נכתב מעולם ולא ייכתב לעולם.“ לאחר מכן: תמונה מפורסמת של איש ס"ס היורה מקרוב באשה, המחבקת את

על מחברת הדו"ח, סקידה-לשעבר בקוני סוליה האמריקאית בירושלים. מנגנון-התעי מולה הכביר של ישראל גוייס כדי לתארה כחולת-רוח, כאנטי-שמית, כאשה מופרעת שנפלה ברישתו של „מחבל“, כחולת-אח בה, ומה עוד. האשה עצמה עמדה במבחן זה בצורה מכובדת, והדבר אף צויין בכלי התקשורת האמריקאיים. השאלה היתה: כמה מהלומות מסוג זה את אחרוני ידידיה בעולם?

בארצות-הברית נערך ויכוח אם יש בי ישראל „עינויים“ סתם או „עינויים שיטתיים“ של עצירים פלסטיניים. נראה כי איש לא יפקפק בצעם קיומם של עינויים — ודוברים ישראלים אף הודו בכך בחצי פה, כאשר דיברו על „מיקרים חריגים“. היה זה אופייני, שדוברי ישראל לא ניסו כלל להתמודד עם ההאשמות, להציע שיטה סבירה של חקירה ובדיקה בלתי-תלויה. תחת זאת פתחו בהתקפה אישית פרועה

לתמוך ביוזמת אל-סאדאת אף תמיכה שבשתיקה. החטא והפשע. בצמרת הישראלית הושמע רוגז כלשהו, על כי המיסמך הודלף ברגע עדין. אך ההדלפה היא רק חטא קטן, לעומת הפשע שבעצם חיבור המיסמך, וכאילו כל זה לא הספיק כדי להשחיר את פני ישראל בעולם ולהנחית מהלומה מוחצת על סיכויי השלום, בא השבוע גם הפירסום על העינויים בישראל.

פתי, לא העזו גם בימי-הוהור של האימפ-ריאליזם, להציע הצעה כזאת ל„ילדים“ במושבה כלשהי. כי שילטון קולוניאלי גלוי עדיף על הסוואה מרושעת כזאת. לגבי מצריים, היה זה גרוע מעלבון. היא נחשפה לעיני העולם הרצובי כולו, כמי שרומתה על-ידי ישראל, או — גרוע יותר — כמי שהשתתפה במעשה-ההונאה. אחרי פירסום זה, אי אפשר עוד לחלום על נכונות כלשהי מצד גורם פלסטיני כלשהו,